

Guldhornene - af Adam Oehlenschläger (1803)

De higer og søger
i gamle Böger,
i oplukte Höie
med speidende Öie,

5

paa Sværd og Skiolde
i muldne Volde,
paa Runestene
blandt smuldnede Bene.

Oltids Bedrifter

10

anede trylle;
men i Mulm de sig hylle,
de gamle Skrifter.
Blikket stirrer,
sig Tanken forvirrer.

15

I Taage de famle.
„I gamle gamle
hensvundne Dage!
da det straalte i Norden,
da Himlen var paa Jorden,

20

giv et Glimt tilbage!“

Skyen suser,
Natten bruser,

Gravhöien sukker,
Rosen sig lukker.

25

De övre Regioner
toner!
De sig möde, de sig möde,
de forklarede Höie,
kampfarvede, røde,

30

med Stierneglands i Öie.

„I som raver i blinde,
skal finde
et ældgammelt Minde,
der skal komme og svinde!

35

Dets gyldne Sider
skal Præget bære
af de ældste Tider.
Af det kan I lære.
Med andagtsfuld Ære

40

I vor Gave belønne.
Det skønneste Skiønne,
en Möe
skal Helligdommen finde!“
Saa synge de og svinde.

45

Lufttonerne döe!

Hrymfaxe den sorte
puster og dukker
og i Havet sig begraver.
Morgenens Porte

50

Delling oplukker,
og Skinfaxe travet
i straalende Lue
paa Himlens Bue.

Og Fuglene synge.

55

Dugperler bade
Blomsterblade,
som Vindene gynge.
Og med svævende Fied
en Möe hendandser

60

til Marken afsted.
Violer hende krandsen.
Hendes Rosenkind brænder,
hun har Lilliehænder.
Let som en Hind

65

med muntert Sind,
hun svæver og smiler;
og som hun iler
og paa Elskov grubler -
hun snubler!

70

og stirrer og skuer
gyldne Luer,
og rødmer og bæver
og zittrende hæver
med undrende Aand,

75

af sorten Muld,
med sneehvide Haand,
det røde Guld.

En sagte Torden
dundrer!

80

Hele Norden
undrer!

Og hen de stimle
i store Vrimle,
og grave og søge

85

Skatten at forøge.
Men intet Guld!
Deres Haab har bedraget.
De see kun det Muld,
hvoraf de er taget.

90

Et Sekel svinder!!

Over Klippetinder
det atter bruser.
Stormenes Sluser
bryde med Vælde.

Over Norges Fielde
 til Danmarks Dale
 i Skyernes Sale,
 de forklarede Gamle
 sig atter samle.

100

„For de siældne Faae
 som vor Gave forstaae,
 som ei Jordlænker binde,
 men hvis Siele sig hæve
 til det Eviges Tinde,

105

som ane det Höie
 i Naturens Öie,
 som tilbedende bæve
 for Guddommens Straaler,
 i Sole, i Violer,

110

i det Mindste, i det Störste,
 som brændende törste
 efter Livets Liv,
 som — o store Aand
 for de svundne Tider!

115

see dit Guddomsblik
 paa Helligdommens Sider,
 for *dem* lyder atter vort Bliv!
 Naturens Sön,
 ukiendt i Lön,

120

men som sine Fædre,
kraftig og stor,
dyrkende sin Jord,
ham vil vi hædre,
han skal *atter* finde!"

125

Saa synge de og svinde.

Hrymfxe den sorte
puster og dukker,
og i Havet sig begraver.
Morgenens Porte

130

Delling oplukker,
og Skinfaxe traver
i straalende Lue,
paa Himlens Bue.

Ved lune Skov

135

Öxnene trække
den tunge Plov,
over sorten Dække.

Da standser Ploven,
og en Gysen farer

140

igiennem Skoven.
Fugleskarer
pludselig tier.
Hellig Taushed
alt indvier.

Da klinger i Muld
det gamle Guld.

Tvende Glimt fra Oldtidsdage
funkler i de nye Tider.
Selsomt vendte de tilbage,

gaadefyldt paa røde Sider.

Mystisk Helligdom omsvæver
deres gamle Tegn og Mærker.
Guddomsglorien ombæver
Evighedens Underværker.

Hædrer dem, thi Skiebnen skalter!
snart maaskee de er forsvunden.
Jesu Blod paa Herrens Alter
fylde dem, som Blod i Lunden.

Men I see kun deres Lue,

ikke det ærværdigt Höie!
Sætte dem som Pragt tilskue
for et mat nysgierrigt Öie.

Himlen sortner, Storme brage!
Visse Time du er kommen.

Hvad de gav de tog tilbage.
Evig bortsvandt Helligdommen.

Indvielsen - af Schack Staffeldt (1804)

Jeg sad paa Pynten ved Sundets Bred,
Himlene smilte,
Og saa med Længsel i Dybet ned,
Bølgerne hvilte,

5

da hælded' Solen til Havets Bryst
og rundtom rødmede Luft og Kyst.

Og brat fra Skyerne Strengleeg
Anelsen vakte,
I Aftenrøde Musen nedsteeg,

10

Harpen mig rakte,
Og raskt et brændende Kys mig gav,
Nedsynkende i det luende Hav.

Da rundt en anden Natur der blev,
Vindene talte;

15

Fra Skyer, som blege for Maanen hendrev,
Aanderne kaldte,
Et Hierte slog varmt og kiærligt i Alt,
I Alt mig vinked' min egen Gestalt.

Dog blev fra nu for Tanke og Trang

Jorden et Fængsel;
 Vel lindrer ved Anelse, Dröm og Sang
 Hiertet sin Længsel,
 Dog brænder mig Kysset, jeg kiender ei Fred
 Førend jeg drager Himlene ned!

Simon Peder - af Adam Oehlenschläger (1805)

Milde Morgenvinde, linde,
 Kjøle heden Sommerluft,
 Kruse Havets Vande, blande
 Sig med Lundens Blomster-Duft.

5

Lillien op sig lukker, bukker
 Under Sommerfuglens Vægt.
 Rundt, i muntre Klynger, synger
 Hele Skovens Fugleslægt.

Morgenpurpurkuglen, Fuglen,

10

Langsom hiin og hin med lil,
 Lover over Havets Vover
 Gud med Sang og Rosensmil.

Medens Lærken synger, gynger
 Baaden i det stille Vand.

15

Ved sin Angel rolig, trolig
 Sider ungen Fiskermand.

Men, som han fornøiet Øiet
Kaster hen paa Sol og Jord,
Synes ham hans Øre, høre

20

Som et sammenblandet Chor;

Hvori Blomstervrimlen, Himlen,
Bølgen, Fuglen høit paa Qvist,
Og den Duft, som viger, siger
Hvad han aldrig før har vidst.

25

Alt eet Sprog kun maler, taler
Selv det hemmelige Sprog.
Øiet rundt sig vender, brænder
I Naturens store Bog.

Og mens Blikket stirrer, dirrer

30

Bogens Træk i sælsom Dands;
Og hvorhen han skuer, luer
Nu en venlig Blomsterglands.

Først en Flok af blide, hvide
Lillier stande fiern og nær;

35

Tvende smaae Kierminder, finder
Øiet i det hvide Skiær.

Og ved dem to søde, røde
Roser, klædt i Jomfrue-Pragt.
Gyldne smaae Aurikler vikler

Sig i den foreente Pagt.

Og af Tulipaner baner
Sig en broget Sværm sin Gang.
Medens Skyggen lindrer, tindrer
Solen, lyder Fuglesang.

Og, for Peders Øie, føie
Lillier sig til Lillie blid;
Og mens Blomsten viger, stiger
Frem en *Yngling*, lilliehvid.

Og de blaae Kierminder svinder

I hans Øine himmelblaae;
Kindens Rosenbuer luer
Der, hvor nys han Roser saae.

Og de smaa Aurikler vikler
Sig i gyldne Lokker grant.

Tulipaner bølge, dølge
Skuldren i et let Gevant.

Og de høie Straaler bøie.
Om hans Tinding sig med Lyst.
Og den Sang, som lyder, bryder

Ud nu i hans hulde Røst:

Seer dit forhen blinde Øie eengang nu sin Skaber dog?
Har det endelig da lært at tyde dette stumme Sprog?
Finder det i Blomsterflokkens Glands, i Fuglens muntre Sang,
Kildens Røst, og Skovens livelige Svale, Solens Gang,

65

Udi Tidens gamle, store Sagn, i Harpens høye Lyd,
Skialdens Sang, den Visers Grublen, Heltens Daad og Qvindens Dyd,
Ikke blot en Glands, som slukkes, ey et Liv, som dræbes brat,
Men en evig Dag, som bryder selv igiennem Gravens Nat?
Men en Hær af lyse Straaler, funklende fra Pol til Pol,

70

Som i sikker Retning samles i en herlig fælles Sol?
Skuer du din Skabers Finger, som i Alting peger frem,
Og hver Aand, som opad stræber, viser til sit rette Hiem?
Saae du, da den tykke Taage fra dit kiekke Øie faldt,
At for sig er Alting Intet, men i Alt er Alting Alt?

75

O da læg din ringe Mede, kast den hurtig fra dig her!
Fisk du ikke meer skal fange, du skal fange Mennesker!

Aften-sang - af Adam Oehlensläger (1805)

Hvor sødt i Sommer-Aftenstunden,
Naar Solen mat til Hvile gaaer,
Og medens dybt i Bøgelunden
De fromme Nattergale slaaer,

5

At høre Harpens dumpe Klang
Ved en livsalig Aften-Sang.

O grib nu i de stemte Strænge!
Bryd, fromme Siel! din snevre Muur.
Indspær dog Fuglen ey saa længe,

10

I det beklemte Fangebuur!
Lad den i Aftenrødens Guld,
Mod Himlen flagre andagtsfuld.

Thi hvergang hisset Aftenrøden
Nedsvinder under Skovens Krands,

15

Da minder den vor Siel om Døden,
Og Evighedens skønne Glands.
Svulm da, min Aand! mod Himlen her,
Som Bølgen mod sit Rosen-Skier.

Grib sødt i Harpen, fromme Pige!

20

Høit bæve lad dens rene Klang.
Og syng, mens disse Straaler vige,
Den sidste, store Aftensang,
Som rørt vi sang for mangen Ven,
Som siunges skal for os igien:

25

Hvo veed hvor nær mig er min Ende?
See! Tiden meget hurtig gaaer.
Hvor let og snart kan det sig hænde,
At jeg herfra at vandre faaer.
O Gud! giør da, for Christi Blod,

30

Min sidste Afskeds-Time god!

Ja dette Purpur, denne Lue,
Ja denne Kierlighedens Glød,
Som blusser dybt i Vestens Bue,
Som minder Støvet om sin Død,

35

Og Sielen om sin Evighed,
Det er dit Blod, din Kierlighed!

O bad mig da i dine Flammer!
Nedgangne Sol! husval min Barm
Og tryk, til Dødens Lee mig rammer,

40

Mig venligt i din varme Arm!
Og i min Afskeds-Time god
Bestraal mig med dit Purpur-Blod.

Morgen Vandring - af Adam Oehlenschläger (1805)

Saa huldt til den hellige Bøgeskov
Det vinkte mig,
O Jord! Hvor end aldrig den tunge Plov
Havde furet dig.

5

De hulde Smaablomster saa venligt stod
I dunkle Lye,
De smilte saa inderligt ved min Fod
Mod Himlens Skye.

Til Skoven jeg giennem en Mark monne gaae,

Da fik jeg see
En vældig Steenhob paa Marken staae,
Mellem Høye tre;
Den stod saa ærværdig og saa blid;
En aflang Ring.

Her holdtes der vist, i gammel Tid,
Et Konge-Thing.

Paa den store Granit, som hisset staaer,
Stol-Kongen sad,
Med Krone, Scepter, i Zobel og Maar,

Saa faderglad; Og hver en Krieger alvorlig treen,
Fredsæl i Aand,
Og satte sig rolig paa sin Steen,
Uden Sværd i Haand.

Paa Høyen, hisset, stod Kongens Gaard,

Med stærken Muur;
Hist havde hans Dotter, den vene Maardi
Sit Jomfrue-Buur;
Og paa den Tredie et Tempel stod,
Berømt i Nord,

Der offredes rygende Oxeblood
Til Asa-Thor.

O venlige Mark! O Lund saa prud!
Græskiølnæ Væng!
Overalt havde Flora pyntet ud

35

Sin Brudeseng.
Paa Marken kneiste de røde, blaae
Kornblomster frem.
Jeg maatte standse, jeg maatte staae
Og hilse dem.

40

Velkommen atter igien i Aar,
Paa lunen Jord!
Hvor lifligt I op i den unge Vaar
Blandt Kornet groer.
Som Stierne I blinke, blaaf og rødt,

45

Blandt gule Lyn.
O hvor fortryller mig barnligsødt
Jert Sommersyn!

Ak Digter! du har kun lidt Forstand.
Ak Herregud! Du skulde kun see vor Ejemand,

50

Hvor han seer ud.
Hvergang han seer os, han kalder os Tant,
I Øiet en Torn!
Han kalder os Helvedes Klint, iblandt
Det velsignede Korn.

55

Den største Naade, han viist os har,
I dette Liv,
Er det, at han stundum af Lommen taer

Sin Foldekniv,
Og skiær sig en Haandfuld, stor og tung,

60

Under vranten Snak,
Og blander os i en Sælhunds-Pung,
Blandt Røgtobak.

Han siger at, smøget paa den Maneer,
Vi arme Skrog

65

Efter fattig Leilighed Verden teer
Nogen Nytte dog.
Forresten vor Skiønhed, rød og blaae,
Er hap som hip!
Alt Nyttigt bør giennem Munden gaae.

70

Det er hans Princip!

I arme Stakler! Den arme Mand!
De arme Mænd!
Som uden salige Glæder kan
Gaae Livet hen,

75

Som ey begriber hvad Gud har giort,
Som ene veed,
At Munden er den nærmeste Port

Til Salighed

Smaablomster! Ak som det Eder gaaer,

Saa gaaer det mig.
 En stakkels Poet som en Kornblomst staaer,
 Og græmmer sig.
 Det nærende Korn kun i Veien han er;
 Hvad retter han ud?

Han hæver sit barnlige Farveskier
 Kun fromt til Gud!

Kom Blomster! Vi høre tilsammen vi,
 Kom, vakkre Glut!
 Og slyng dig med tryllende Sympathie,

Om denne Luth.
 Og bæv, som Zefir bevæged dit Blad,
 Ved Strengens Klang,
 Saa synge vi Hver vor Skaber glad
 En Morgensang.

Platonisme - af Schack von Staffelt (1808)

Da vor Æt fra Aanders Trængsel
 Stødtes ned i Sanders Fængsel,
 Mindet af vort Fødeland
 Fulgte med til Trællens Stand,

Men det blev paa Gravens Rand
 Snart til Anelse og Længsel.

Derfor snoer med Elskovsbrynde
Tanken sig om hver en Ynde,
Derfor følger vort Begjær

10

Hist og her og fjernt og nær
Alle Varsler, alle Skjær,
Som det Himmelske forkynde.

Men i vor Forviisnings Rige
Synerne saa grumt os svige.

15

Ved en jordisk Skjønheds Bryst
Daane vi saa sødt til Trøst,
Trylles til Daimonens Lyst
I den tabte Himmels Lige.

Dog de falske Syners Skare

20

Hilder os i grusom Snare;
Trylleriet svinder hen,
Og vi finder os igjen
Stødte ned fra Himmelen,
Hvor i Drøm paa ny vi vare.

25

Derfor mildt os Skjæbnen lærte
Skabe selv, hvad vi begjærte:
Phantasien af sit Skjød
Frydphantomer stige bød,
Som i Fængslets Nat og Nød

30

Trylle det bønhørte Hjerter.

Hans og Grethe - af Christian Winther (1828)

Naar Kukkeren den sover, og Nattergalen slaaer,
Naar natlige Skygger gjennem Haugegangen gaaer,
Kom da bag Præstens Lade ved den hældende Piil,
Der skal du, Hjertensven! see din Elskedes Smil.

5

Saa gaae vi ned ad Gyden mellem vilde Roser smaa,
Og sætte os i Baaden, hvor de klare Bølger gaae;
Saa seile vi til Øen, hvor vort Lysthuus er sat,
Der favnes vi og kysses den hele Sommernat!

Saa talde hun en Morgen, og ind ad Døren sprang;

10

Jeg gik til Ploug og Harve; men Dagen var saa lang!
Jeg saae kun hendes Bulle med Sølvrelænken paa,
Det røde Stoffeskjørt og de Fødder pene, smaa.

Det hvide Særkeærme høit om den trinde Arm,
Og Silkeklædet hang løst om min Piges Barm;

15

Det gav jeg hende selv til Markedsgave nys,
Og derfor gav hun mig det første søde Kys.

Da Solen nu var nede, og Kræet bragt i Ro,
Og hele Byen slumred', da stod vi begge to
Bag Præstens store Lade ved den hældende Piil,

20

Der skued' jeg saa henrykt min Elskedes Smil.

Saa gik vi ned ad Gyden mellem vilde Roser smaa
Og satte os i Baaden, hvor de klare Bølger gaae;
Vi landede paa Øen, hvor vort Lysthuus er sat,
Der vilde vi jo kysses den hele Sommernat.

25

Jeg slyngede min Arm om hendes smækkre Liv,
Jeg ønskede: Gud give, du var min Ægteviv!
Og mens vi langsomt vandrede henad den grønne Grund,
Jeg kyssed' hendes Øie, hendes Kind, hendes Mund.

Vi talede saa sagte de søde Elskovsord,

30

Og stode ofte stille paa den dugfulde Jord,
Men da vi kom til Huset paa Møllebækkens Rand,
Da traadte frem af Busken vor gamle Herremand.

Jeg hørde fra mit Vindve, at her var Stevnet sat,
Her vilde I jo kysses den hele Sommernat?

35

Hvi vover I alene at gaae i Natten ud?
Naar eders Engel sover, da vaager Elskovs Gud.

For unge Hjerter stiller han Nettet træds og snild,
Og dem, han ikke fanger, dem skyder han med Piil;
Og Pilen, ak! den brænder, den er dyppet i en Gift,

40

Og siden efter haanligt kun beleer han sin Bedrift.

Rynk ei dit Øienbryn, min vakkre Ungersvend!
Græd ei, du kjønne Pige, alt for dit Hjertes Ven!

Jeg være vil den Engel, som vækker jer til Liv:
Vær du min tro Forvalter, - og du hans Ægteviv!

Et digt af Christian Winther (1796-1876) fra digtsamlingen DIGTE, 1828.

Hist, hvor Veien slaaer en Bugt,
Ligger der et Huus saa smukt.
Væggene lidt skjæve staae,
Ruderne er ganske smaa,

5

Døren synker halvt i Knæ,
Hunden gjør, det lille Kræ,
Under Taget Svaler qvid're,
Solen synker - og saa vid're.

I den røde Aftensol

10

Sidder Moder i sin Stol;
Kinden luer dobbelt rød,
Barnet har hun paa sit Skjød.
Drengen er saa frisk og sund,
Æblekinden rød og rund!

15

See, hvor hun i Spøg ham banker
Paa de søde Pusselanker.

Katten staaer og krummer Ryg,
Men forstyrres af en Myg;
Barsk han den med Poten slaaer,

20

Og igjen som Hofmand staaer.
Moder klapper Barnets Kind;
See hvor sødt det sover ind,
Drømmer om de Engle smukke
I sin lille pene Vugge.

Angst - af Emil Aarestrup (1838)

Hold fastere omkring mig
Med dine runde Arme;
Hold fast, imens dit Hjerte
Endnu har Blod og Varme.

5

Om lidt, saa er vi skilt ad,
Som Bærrene paa Hækken;
Om lidt, er vi forsvundne,
Som Boblerne i Bækken.

Paa Sneen - af Emil Aarestrup (1838)

Hen over Torv og Gade,
Hvor Sneen laae, den hvide,
Belyst af Nattens Maane,
Jeg saae dig hastig skride.

5

I eventyrlig Skjønhed,
Krystalklar, straalte Staden,
Og som et magisk Luftsyn
Blændede Slotsfaçaden.

Om dine Hænder vandt sig

10

Muffen, den lykkelige,
Og om dit Knæ jeg hørte
Den glatte Silke skrige.

Dit Aandepust, usynligt
Ellers som Rosenduftten,

15

Nu strømte gennem Sløret
En Sølvsky ud i Luften.

Sig syngende lod Sneen
Af dine Fødder trykke,
Og paa det bløde Teppe

20

Henflagrede din Skygge.

Jeg saa den hastigt svæve
Over den glimmerhvide,
Ætherisk-rene Flade -
En anden ved dens Side.

25

Det var min egen Skygge!
Den skyndte sig utrolig -
Jeg havde aldrig seet den
Saa langstrakt og urolig.

Den nærmed sig forvirret -

30

Den lod - det er det Sande -
Sit eget sorte Væsen
Med dit sig kjælent blande.

De svulmede - Canova
Ei bedre Grupper skabte -

Imellem blev de borte,
Naar Maanens Lys sig tabte.

Og kom igjen tilsyne
I Stillinger - o Lykke,
Mit Kjød og Blod maa savne,

Men opnaaes af min Skygge!

Et digt af [Emil Aarestrup](#) (1800-1856) fra digtsamlingen DIGTE, 1838.

[Til toppen](#)

Drømmeverdnen - af Emil Aarestrup (1838)

Drømme!
Hvad vil Mængdens Tale sige,
At de korte, lette Drømme
Ikke er det Virkelige?

Dette,
Vil enhver iblandt os vide,
At det Stygge og det Slette
Er i Livet det Solide.

Vige,

Derfor skal det plumpt Reelle!
Jeg mod Drømmens Himmelstige
Vil mit unge Hoved hælde.

Drømme!
Lad fra eders Skygge-Rige

15

Englene imod mig strømme -
Vær for mig det Virkelige!

Min Skat - af Christian Winther (1840)

Hun er sød,
Hun er blød,
Hun er smal om sit Liv;
Hun er bøielig

5

Og føielig
Og rank som et Siv
Hendes KindEr saa lind,
Og som Rosens saa varm;
Hun er nysselig

10

Og kysselig
Paa Mund, Haand og Arm.

Ak, hvor net,
Og hvor let
Som et svævende Fnug,

15

Kan hun neie sig
Og dreie sig
Paa Foden saa smuk.

Hvor hun stod
Paa sin Fod,

20

Hvor hun gik og hun sprang,
Var hun nydelig
Og frydelig
Som Fløiternes Klang.

Og saa kjæk

25

Som en Bæk
Mellem Blomsternes Flok,
Glimter Øiets Blink
Fornøiet, flink
Bag nødb rune Lok.

30

Hendes Røst
Er min Trøst
Midt i Sorgernes Nat; -
Al den Herlighed
Og Kjærlighed

35

Er *min* søde Skat!

Hvad er en Digter? - af Søren Kierkegaard (1843)

Et ulykkeligt Menneske, der gemmer dybe Qvaler i sit Hjerte, nien hvis Læber ere dannede saaledes, at idet Sukket og Skriget strømme ud over dem, lydede som en skjøn Musik. Det gaaer ham som de Ulykkelige, der i Phalaris's Oxe langsomt piintes ,ved en sagte Ild, deres Skrig kunde ikke naae hen til Tyrannens Øre for at forfærde ham, for ham løde de som en sød Musik. Og Menneskene flokkes om Digteren og sige til ham: syng snart igjen, det vil sige, gid nye Lidelser maae martre Din Sjæl, og gid Læberne maae vedblive at være dannede som forhen; thi Skriget vilde blot ængste os, men Musikken den er liflig. Og Recensenterne (anmelderne) tråde til, de det er rigtigt, saaledes skal det være efter Æsthetikens Regler. Nu det forstaaer sig, en Recensent ligner ogsaa en Digter paa et Haar, kun har han ikke Qvalerne i Hjertet, ikke Musikken paa Læberne. See derfor vil jeg hellere være Svinehyrde paa Amagerbro og være forstaaet af Svinene, end være Digter og være misforstaaet af Menneskene.

2

Jeg gider slet ikke. jeg gider ikke ride, det er for stærk en Bevægelse; jeg gider ikke gaae, det er for anstrængende; jeg gider ikke lægge mig ned, thi enten skulde jeg blive liggende, og det gider jeg ikke, eller jeg skulde reise mig op igjen, og det gider jeg heller ikke. Summa Summarum: jeg gider slet ikke.

3

Af alle latterlige Ting forekommer det mig at være det allerlatterligste al have travlt i Verden, at være en Mand, der er rask til sin Mad og rask til sin Gjerning. Naar jeg derfor seer en Flue i det afgjørende Øieblik sætte sig..

Klokken - af H.C. Andersen (1850)

1

Om Aftenen i de snevre Gader i den store By, naar Solen gik ned og Skyerne skinnede som Guld oppe mellem Skorstenene, hørte tidt snart den Ene snart den Anden en underlig Lyd, ligesom Klangen af en Kirkeklokke, men det var kun et Øieblik den hørtes, for der var saadan en Rumlen med Vogne og saadan en Raaben og det forstyrrer. "Nu ringer Aftenklokken!" sagde man, "nu gaaer Solen ned!"

2

De, som gik udenfor Byen, hvor Husene laae længer fra hinanden med Haver og smaa Marker, saa Aftenhimmelen endnu prægtigere og hørte langt stærkere Klangen af Klokken, det var som kom Lyden fra en Kirke dybt inde i den stille, duftende Skov; og Folk saae derhen, og bleve ganske høitidelige.

3

Nu gik mange Tider, den Ene sagde til den Anden: "Mon der er en Kirke derude i Skoven? Den Klokke har dog en underlig, deilig Klang, skulle vi ikke tage derud og see lidt nærmere paa den". Og de rige Folk de kjørte og de fattige de gik, men Veien blev dem saa underlig lang, og da de kom til en heel Deel Piletræer, der voxte ved Udkanten af Skoven, saa satte de sig der og saae op i de lange Grene og troede, at de vare rigtigt i det Grønne; Conditoren inde fra Byen kom derud og slog sit Telt op, og saa kom der nok en Conditor og han hang en Klokke op ligeover sit Telt, og det en Klokke, som var tjæret for at kunne taale Regnen, og Knebelen manglede. Naar saa Folk toge hjem igjen, sagde de at det havde været saa romantisk, og det betyder Noget ganske udenfor Theevand. Tre Personer forsikkrede, at de vare trængte ind i Skoven lige til hvor den endte, og de havde altid hørt den underlige Klokkeklang, men det var der for dem ligesom den kom inde fra Byen; den ene skrev en heel Vise derom og sagde, at Klokken klang som en Moders Stemme til et kjært klogt Barn, ingen Melodi var deiligere end Klokkenes Klang.

4

Landets Keiser blev ogsaa opmærksom derpaa og lovede, at den som ret kunde opdage hvorfra Lyden kom, skulde faae Titel af "Verdens Klokke" og det selv om det ikke var en Klokke.

5

Nu gik da mange til Skoven for det gode Levebrøds Skyld, men der var kun Een, som kom hjem med en Slags Forklaring, Ingen havde været dybt nok inde, og han da ikke heller, men han sagde dog at Klokke-Lyden kom fra en meget stor Ugle i et huult Træ, det var saadan en Viisdoms-Ugle (Minervas Ugle), som idelig slog sit Hoved mod Træet, men om Lyden kom fra dens Hoved eller fra den hule Stamme, det kunde han ikke endnu med Bestemthed sige, og saa blev han ansat som Verdens Klokke og skrev hvert Aar en lille Afhandling om Uglen; men ligemeget vidste man.

6

Nu var det just en Confirmations-Dag, Præsten havde talt saa smukt og inderligt; Confirmanderne havde været saa bevægede, det var en vigtig Dag for dem, de bleve fra Børn med eet til voxne Mennesker, Barnesjælen skulde nu ligesom flyve over i en forstandigere Person. Det var det deiligste Solskin, Confirmanderne gik ud af Byen, og fra Skoven klang forunderlig stærkt den store ubekjendte Klokke. De fik lige strax saadan en Lyst til at komme der, og det Alle paa tre nær, den ene af dem skulde hjem og prøve sin Balkjole, for det var just den Kjole og det Bal, der var Skyld i, at hun var blevet confirmeret denne Gang, for ellers var hun ikke kommet med; den anden var en fattig Dreng, som havde laant sin Confirmations Kjole og Støvlerne hos Vertens Søn og dem maatte han levere af paa bestemt Klokkeslæt; den tredie sagde, at han aldrig gik noget fremmed Sted, uden hans Forældre vare med, og at han altid havde været et artigt Barn og det vilde han blive, selv som Confirmand, og det skal man ikke gjøre Nar af! - men det gjorde de.

7

Tre af dem gik altsaa ikke med; de Andre travede afsted; Solen skinnede og Fuglene sang og Confirmanderne sang med og holdt hverandre i Hænderne, for de havde jo ikke faaet Embeder endnu og vare alle Confirmander for vor Herre.

Men snart blev to af de mindste trætte og saa vendte de to om til Byen igjen; to Smaapiger satte sig og bandt Krandsene, de kom heller ikke med, og da de Andre naaede Piletræerne, hvor Conditoren boede, saa sagde de: "see saa, nu ere vi herude; Klokken er jo egentlig ikke til, den er bare saadant noget man bilder sig ind!"

Da lød i det samme dybt i Skoven Klokken sa sødt og høitideligt, at fire, fem bestemte sig til dog at gaae noget længere ind i Skoven. Den var saa tæt, saa løvfuld, det var ordentligt besværligt at komme frem, Skovmærker og Anemoner voxte næsten altfor høit, blomstrende Convolvuli og Brombær-Ranker hang i lange Guirlander fra Træ til Træ, hvor Nattergalen sang og Solstraalerne legede; o det var saa velsignet, men det var ingen Vei at gaae for Pigerne, de vilde faaet Klæderne revet itu. Der laae store Klippeblokke begroede med Mos af alle Farver, det friske Kildevand piblede frem og underligt sagde det ligesom "kluk, kluk!"

"Det skulde dog ikke være Klokken!" sagde een af Confirmanderne, og lagde sig ned og hørte efter. "Det maa man rigtigt studere!" og saa blev han og lod de Andre gaae.

De kom til et Huus af Bark og Grene, et stort Træ med vilde Æbler hældede sig hen over det, som vilde det ryste hele sin Velsignelse ud over Taget, der blomstrede med Roser; de lange Grene laae lige hen om Gavlen, og paa den hang en lille Klokke. Skulde det være den, man havde hørt. Ja, derom vare de Alle enige, paa Een nær, han sagde, at den Klokke var for lille og fiin til at kunne høres saa langt borte, som de havde hørt den, og at det var ganske andre Toner, som saaledes rørte et Menneske-Hjerte; han som talte var en Kongesøn, og saa sagde de Andre "saadan Een vilde nu altid være klogere."

Saa lod de ham gaae alene, og altsom han gik blev hans Bryst mere og mere opfyldt af Skov-Eensomheden; men endnu hørte han den lille Klokke, som de Andre vare saa fornøjede med, og imellem, naar Vinden bar fra Conditoren, kunde han ogsaa høre, hvorledes der blev sjunget til Theevand; men de dybe Klokkeslag lød dog stærkere, det var snart ligesom et Orgel spillede dertil, Lyden kom fra Venstre, fra den Side, paa hvilken Hjertet sidder.

Nu raslede det i Busken og der stod en lille Dreng foran Kongesønnen, en Dreng i Træskoe og med en Trøie saa kort, at man ret kunde see hvor lange Haandled han havde. De kjendte begge hinanden, Drengen var just den af Confirmanderne, som ikke kunde komme med, fordi han skulde hjem og levere Trøie og Støvler af til Vertens Søn; det havde han gjort og var nu i Træskoe og de fattige Klæder gaaet afsted alene, thi Klokken klang saa stærkt, saa dybt, han maatte derud.

"Saa kunne vi jo gaae sammen"! sagde Kongesønnen. Men den fattige Confirmand med Træskoene var ganske undseelig, han trak paa de korte Trøie-Ærmer og sagde: han var bange for, at han ikke kunde gaae saa rask med, desuden meente han, at klokken maatte søges til Høire, thi den Plads havde jo alt Stort og Herligt.

"Ja, saa mødes vi slet ikke"! sagde Kongesønnen og nikkede til den fattige Dreng, der gik ind i den mørkeste, meest tætte Deel af Skoven, hvor Tornene reve hans fattige Klæder itu og Ansigt, Hænder og Fødder til Blods.

Kongesønnen fik ogsaa nogle gode Rifter, men Solen skinnede dog paa hans Vei, og det er ham vi nu følge med, for en rask Knøs var han.

"Klokken vil og maa jeg finde"! sagde han, "om jeg saa skal gaae til Verdens Ende"!

De ækle Abekatte sad oppe i Træerne og grinte med alle deres Tænder. "Skal vi dænge ham"! sagde de; "skal vi dænge ham; han er en Kongesøn"!

Men han gik ufortrøden dybere og dybere ind i Skoven, hvor der voxte de forunderligste Blomster, der stod hvide Stjerne-Lilier med blodrøde Støvtraade, himmelblaae Tulipaner, som gnistrede i Vinden, og Æbletræer, hvor Æblerne ganske og aldeles saae ud som store skinnende Sæbebobler, tænk bare hvor de Træer maatte straaale i Solskinnet. Rundt om de deiligste grønne Enge, hvor Hjort og Hind legede i Græsset, voxte prægtige Ege og Bøge, og var eet af Træerne revnet i Barken, saa voxte her Græs og lange Ranker i Revnen; der var ogsaa store Skovstrækninger med stille Indsøer, hvori hvide Svaner svømmede og sloge med Vingerne. Kongesønnen stod tidt stille og lyttede, ofte troede han, at det var fra een af disse dybe Søer Klokken klang op til ham, men saa mærkede han dog nok, at det var ikke derfra, men endnu dybere inde i Skoven at Klokken klang.

Nu gik Solen ned, Luften skinnede rød, som Ild, der blev saa stille, saa stille i Skoven, og han sank paa sin Knæe, sang sin Aftenpsalme og sagde: "Aldrig finder jeg hvad jeg søger! nu gaaer Solen ned, nu kommer Natten, den mørke Nat; dog eengang kan jeg maaskee endnu see den runde, røde Sol, før den ganske synker bag Jorden; jeg vil stige op paa Klipperne der, de reise sig i Høide med de største Træer"!

Og han greb i Ranker og Rødder, klattrede op af de vaade Stene, hvor Vandslangerne snoede sig, hvor Skrubbudsene ligesom gjøede af ham; - men op kom han før Solen endnu ganske var nede, seet fra denne Høide; o, hvilken Pragt! Havet, det store herlige Hav, der væltede sine lange Bølger mod Kysten, strakte sig ud foran ham, og Solen stod som et stort skinnende Alter derude, hvor Hav og Himmel mødtes, alt smeltede sammen i glødende Farver, Skoven sang og Havet sang og hans Hjerte sang med; den hele Natur var en stor hellig Kirke, hvori Træer og svævende Skyer vare Pillerne, Blomster og Græs det vævede Fløiels Klæde og Himlen selv den store Kuppel: deroppe slukkedes de røde Farver, idet Solen forsvandt, men Millioner Stjerner tændtes, Millioner Diamant-Lamper skinnede da, og Kongesønnen bredte sine Arme ud mod Himlen, mod Havet og Skoven, - og i det samme, fra den høire Sidegang, kom med de korte Ærmer og med Træskoe den fattige Confirmand; han var kommen der ligesaa tidlig, kommen der ad sin Vei, og de løb hinanden imøde og holdt hinanden i Hænderne i Naturens og Poesiens store Kirke, og over dem klang den usynlige hellige Klokke, salige Aander svævede i Dands om den til et jublende Halleluja!